

[Stegger Nielsen.]

saa Teatrets Økonomi fremtidig kan betrygges. Det er paa Indtægtssiden, en Forøgelse af Indtægterne, nye Indtægter, man maa sætte ind. Det er da ogsaa dertil, dette Lovforslag skulde tjene.

Venstre har arbejdet med paa dette Lovforslags Fremme i det høje Folketing i den Overbevisning, at det var tvingende nødvendigt, at der blev gjort noget, og at man ikke burde undlade at yde sin Medvirkning ved ethvert rimeligt Forsøg, der havde dette for Øje: at bringe det kongelige Teaters økonomiske Forhold ind i solidere og fastere Rammer. Vi har under dette Arbejde været besjælet af Ønsket om for det første at skabe en Ramme for vor nationale Scene, der gennem et fast og mere selvstændigt Ydre kunde bringe Teatrets Økonomi tilbage til det ene naturlige, at den hviler i sig selv, endvidere at betrygge de gode kunstneriske Forhold, Teatret hidtil har haft, udtrykt, som de er, i Formaaalsparagraffen, og endelig for det tredje at faa fastslaet, at lykkes dette Forsøg ikke — og her gentager jeg: vi har ikke paa Forhaand nogen som helst Sikkerhed derfor —, er Vejen tilbage til Statskassen lukket, saaledes som det er udtrykt i Lovforslagets § 18, der forhindrer, at der kan fortsættes efter de nugældende Regler.

Om det kongelige Teater kan man derfor vistnok med denne § 18 in mente, for at bruge et lidt højt Udtryk, som jeg har set anvendt — og jeg synes med Rette —, sige, at dets Skæbnetime er inde. Regering og Rigsdag forsøger nu ved dette Lovforslag at fremskaffe bedre Forhold, men det er kun de ydre Rammer, den ydre Skal, der her er Tale om. Kærnen i den nye Ordning maa skabes af det kongelige Teaters Kunstnere selv, og her vil det ikke være ubeskedent at tilføje Ønsket om, at Kunsten paa vor Nationalscene maa blive udført i Erkendelse af, hvad et godt Samarbejde, vi kunde ogsaa sige et godt Kammeratskab, betyder, og i Forstaaelsen af, at Ro og ikke Uro paa Nationalscenen virker mest fremmende. Vilde man anvende et klassisk Ord i denne Forbindelse, kunde man minde om Lord Nelsons Ord: „England venter, at hver Mand gør sin Pligt.“ Fra Rigsdagens Side bliver der nu gjort, hvad der kan gøres, og saa maa Teatret gøre sin Indsats, saa der bliver en Mulighed for at komme ind i roligere og stabilere Forhold for vor Nationalscene.

Paa mit Partis Vegne skal jeg tilsige vor Medvirkning ved denne Sags Behandling og videre Fremme, idet jeg dog maa

mene, at vi maa underkaste Forslaget en Udvalgsbehandling. Vi vil yde Sagen en velvillig Behandling og medvirke til dens Fremme i dette Udvalg, om hvis Nedsættelse jeg senere skal tillade mig at stille Forslag.

Wiinblad: Jeg er enig med Venstres ærede Ordfører i, at det kongelige Teater er meget vanskeligt at lovgive om. Det saa vi i Rigsdagssamlingen 1927—28, da et Flertal til sidst enedes om den saakaldte Stærekasse. Lovforslage og de Ministre, som førte det frem, modtoges med dyb Uvillie og haarde Ord, og Forbitrelsen over Resultatet: Stærekassen har i mange Sind ikke lagt sig endnu. Betegnende nok var ikke alene Mindretallet, men ogsaa en Del af det Flertal, som gennemførte Lovforslaget, misfornøjet. Ganske anderledes har Tonen været overfor den nuværende Undervisningsminister og det Forslag, som vi har til Behandling her i Dag. Jeg behøver vist ikke at komme ind paa dette Forslags Enkeltheder, de er godt nok kendt, og nu har Venstres ærede Ordfører yderligere gjort Rede for dem, men jeg vil understrege, at saavel Folketinget som Pressen har modtaget Forslaget med Anerkendelse. De Konservatives ærede Ordfører i Folketinget, Professor J. Oskar Andersen, udtalte under Sagens første Behandling, at Forslaget var præget af den varmeste Interesse for det kongelige Teater som Kulturfaktor, og han tilføjede andre og meget velvillige Bemærkninger overfor den højtærede Minister. I samme Retning udtalte de andre Ordførere sig. Ogsaa jeg takker Ministeren og lykønsker ham til den Modtagelse, Lovforslaget hidtil har faaet. Jeg tror, at i hele den Periode, hvori der har været lovgivet om det kongelige Teater, har man aldrig mødt en saadan Enighed som ved dette Forslags Behandling, og jeg ønsker den højtærede Minister til Lykke. Han viser ogsaa sin varme Interesse for denne Sag ved at forlade sin Sygeseng og deltage i Debatten her i Dag, og jeg synes, at han fortjener at faa Held med sig. Jeg synes, han fortjener, at dette Ting viser ham den Tillid at gøre Forslaget færdigt saa hurtigt, som Hensynet til det nye kongelige Teater kræver.

I alle de Udtalelser, jeg har set, har man anerkendt Ministerens praktiske Greb paa denne vanskelige Opgave og hans Forstaaelse af Kunsten. Jeg saa i et Blad, at man endda gik saa vidt, at man udtalte, at han var den Chef, som burde sættes i Spidsen for det nye kongelige Teater (*Under-*